

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. V.**, zast. JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Vlastina 23, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2013, č. j. DSH/11344/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2014, č. j. 17 A 38/2013 - 54,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2014, č. j. 17 A 38/2013 - 54, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 30. 7. 2013, č. j. DSH/11344/13, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **24 456 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Roberta Vargy, advokáta se sídlem Vlastina 23, Plzeň, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2013, č. j. DSH/11344/13. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu

města Plzně ze dne 14. 6. 2013, č. j. MMP/126066/13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), porušením § 18 odst. 3 téhož zákona (dále jen „přestupek I“), a dále ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o pozemních komunikacích, porušením § 18 odst. 4 téhož zákona (dále jen „přestupek II“), za což mu byla uložena pokuta 8 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1 000 Kč.

[2] Přestupek I dle výroku prvostupňového rozhodnutí spočíval v tom, že stěžovatel „dne 20. 12. 2012 v době okolo 10:53 hod. na vozovce pozemní komunikace silnice č. I/26, na dálničním přivaděči k dálnici D5 ve směru jízdy na Ejpovice, řídil motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz S 350, RZ: X, a v úseku, kde je zvláštním předpisem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 90 km/h, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou mimo obec o 50 km/h a více. Výše uvedená skutečnost byla zjištěna ze strany Policie České republiky, silničním rychloměrem Polcam, kdy byla uvedenému motorovému vozidlu, řízenému obviněným, naměřena rychlost jízdy 149 km/h. Po odečtení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \%$ byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy jím řízeného motorového vozidla naměřena rychlost jízdy 144 km/h“. Přestupek II byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí označen tak, že „dne 6. 2. 2013 v době okolo 12:42 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Folmavské ulice, řídil motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz S 350, RZ: X, a v úseku, kde je zvláštním právním předpisem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 50 km/h, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci o méně než 20 km/h. Výše uvedená skutečnost byla zjištěna ze strany Policie České republiky, silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, kdy byla uvedenému motorovému vozidlu, řízenému obviněným naměřena rychlost 65 km/h. Po odečtení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \text{ km/h}$ byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy jím řízeného motorového vozidla naměřena rychlost jízdy 62 km/h“.

[3] Krajský soud konstatoval, že verze uváděná stěžovatelem vůbec v době spáchání přestupku I nenastala, neboť odporuje výsledkům dokazování a je nevěrohodná a účelová, motivovaná jeho snahou vyvinut se ze spáchání přestupku I. Na základě shrnutého odůvodnění správních rozhodnutí je soud považoval za přezkoumatelná. Vyplyvá z nich, že správní orgány porovnaly verzi stěžovatele s ostatními podklady rozhodnutí, zejména s výpověďmi zasahujících policistů, když zejména svědek H. popsal, že jakmile kolem nich projelo jeho vozidlo vyšší rychlostí, zařadili se za něho, změřili ho a po celou dobu ho měli na dohled.

[4] Odmítl námitku, že by se správní orgány opominuly vypořádat s výpovědí svědkyně R. Verzi uváděnou stěžovatelem a svědkyní R. hodnotily správní orgány a soud za nelogickou a nevěrohodnou a odporující výpovědím ostatních svědků, přičemž současně poukázaly na pracovní vztah svědkyně a stěžovatele, čímž byla její výpověď dostatečně zhodnocena.

[5] Krajský soud rovněž shledal za nedůvodnou námitku týkající se přestupku II, když bylo namítáno, že ve výroku o vině nebylo dostatečně upřesněno místo jednání v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/ 2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Soud měl za to, že vymezení skutku ve výroku je dostatečné za situace, kdy z

pokračování

následného odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývají detaily místa spáchání přestupku II. O místě spáchání přestupku nevznikly žádné pochyby. Bylo konstatováno, že v případě přestupku II, kde byla překročena rychlost o 12 km/h, nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutečnosti, které by svědčily závěru, že u stěžovatele nebyla naplněna materiální stránka přestupku II.

[6] Za nedůvodné bylo považováno i tvrzení, že nebylo prokázáno, zda v měřeném úseku nebyla správním rozhodnutím povolena vyšší rychlost než 50km/hod. Soud měl za to, že tuto negativní skutečnost nebylo nutné prokazovat, protože v obci je obecně zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost. Jiná rychlost v určitém úseku obce může být stanovena zvláštním správním rozhodnutím, v důsledku čehož tento úsek musí být označen příslušnou dopravní značkou, která poté jinou nejvyšší dovolenou rychlost prokazuje. V daném případě nevznikly žádné pochybnosti o přesném místě spáchání přestupku (prokázáno oznámením přestupku, fotografií z radaru a výpověďmi policistů). A stěžovatel netvrdil konkrétně, že v inkriminovaném místě je jiná nejvyšší dovolená rychlost, než vyplývá z podkladů ve spise.

[7] Krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Ohledně přestupku I namítá, že se stal z důvodu krajní nouze dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), a proto se nejedná o protiprávní jednání. V době, kdy se stal přestupek, převážel značné finanční prostředky. V průběhu jízdy jej náhle začal agresivní jízdou ohrožovat jiný vůz. Bylo zjevné, že se jej tento vůz snažil zastavit. S ohledem na bezpečnost osob ve voze a značné finanční prostředky se snažil útočnickovi ujet. Posléze však místo agresora uviděl ve zpětném zrcátku vůz Police České republiky. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že správní orgán I. stupně reinpretoval závěry výslechu svědků, a to způsobem, který vůbec neodpovídá tomu, co bylo v rámci správního řízení zjištěno.

[10] Co se týče přestupku II tak nerozporuje, že jel rychlostí 62 km/h, nicméně rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v příslušném výroku zcela nekonkrétní. Výrok rozhodnutí je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Ve výroku vymezené místo přestupku II jako „vozovka pozemní komunikace Folmavské ulice“ je nedostačující. Tato ulice je téměř 2 km dlouhá a není zřejmé, kde a v jakém směru se měl stěžovatel vytýkaného jednání dopustit. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56.

[11] Stěžovatel dále namítá, že nebylo prokázáno, že by v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Správní orgány i soud vycházely pouze z toho, že to tvrdí policisté a ze samotného faktu měření rychlosti. V místě měření je totiž čtyřproudová pozemní komunikace a navíc podle § 18 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích lze místní úpravou zvýšit maximální rychlost na 70 km/h. Jak na

pozemní komunikaci na ulici Folmavské, tak na mnohých dalších místech v rámci statutárního města Plzně, kde jsou tyto typy pozemních komunikací, je místní úpravou zvýšena maximální rychlost na 70 km/h. Tuto námitku vznesl již ve vyjádření k podkladům rozhodnutí před správním orgánem I. stupně. Správní orgán se důkazy vůbec nezabýval, námitku odmítl s tím, že se jedná o obec, tj. že úprava nejvyšší dovolené rychlosti je stanovena na 50 km/h. Krajský soud označil tuto námitku za skutkově nekonkrétní. V této souvislosti stěžovatel namítá, že řízení o přestupku je formou správního trestání, a proto to je správní orgán, který musí prokázat, že přestupek byl spáchán. Přístup krajského soudu považuje za přepjatý formalismus.

[12] I kdyby bývalo prokázáno, že místní úprava je stanovena na 50 km/h, pak charakter pozemní komunikace i další okolnosti případu svědčí o tom, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Odkazuje při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2008, č. j. 5 As 10/2008 – 45.

[13] Navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí. V této souvislosti navrhuje věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na svých argumentech obsažených ve vyjádření k žalobě. Kasační stížnost není důvodná, a proto navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[16] Soud se nejdříve zabýval tvrzením stěžovatele, že se přestupek I stal z důvodu jednání v krajní nouzi. Pro trestnost přestupků platí obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, ve kterém soud mimo jiné konstatoval, že „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*” a že „*pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu*”. Náзор, že odpovědnost za správní delikty a delikty trestní je vystavěna na stejných principech, byl potvrzen i rozšířeným senátem v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Krajní nouzí se odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmům chráněným trestním zákonem, které nelze za daných okolností odvrátit jinak. Nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu (přírodní katastrofa, jednání člověka); nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 6 Tdo 66/2007). Zákon o přestupcích mimo zákonného předpokladu odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, stanoví pro aplikaci institutu krajní nouze i další podmínky, a to subsidiaritu

pokračování

(nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak) a proporcionalitu (způsobený následek nesmí být stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil). Výše uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jedna z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat.

[17] V projednávaném případě stěžovatel tvrdí, že převážel značné finanční prostředky, v průběhu jízdy jeho vůz náhle začal ohrožovat jiný vůz, a proto zrychlil na měřených 144 km/h. Posléze za sebou neviděl agresora, ale Policii České republiky. Z výpovědi svědka J. H., založené na č. l. 54 správního spisu, vyplývá, že policisté zaregistrovali vozidlo stěžovatele v době, kdy stáli u čerpací stanice Benzina za obcí Plzeň. Zdálo se jim, že vozidlo jede rychle, a proto se jej vydali zkontrolovat. Po změření rychlosti a zastavení vozidla kontrolu prováděl T. U., jenž stěžovateli umožnil se k přestupku vyjádřit, který tuto možnost nevyužil a s verzí o agresí jiného vozidla přišel až v průběhu správního řízení. Všichni zakročující policisté zároveň popřeli, že by situace v dané věci byla jakkoliv nestandardní. Zdejší soud verzi stěžovatele považuje za účelovou a nevěrohodnou, vedenou s úmyslem zbavit se odpovědnosti za protiprávní jednání. Pokud policisté od doby, kdy stěžovatele zaregistrovali u čerpací stanice do doby, než se za něj zařadili, nezaregistrovali žádné jiné agresivní vozidlo, ani samotný stěžovatel při provedené kontrole tuto skutečnost zasahujícím policistů nesdělil, není zde kromě svědectví paní R. (v pracovním poměru u stěžovatele) žádná objektivní skutečnost, která by jeho verzi přisvědčovala.

[18] Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku II ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

[19] Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[20] Způsob, jakým byl v nynější věci ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezen

skutek, je patrný z bodu [2] tohoto rozsudku. Stěžovatel namítl, že určení místa „*vozovka pozemní komunikace Folmavské ulice*“ je nedostačující. Lze konstatovat, že velmi podobný případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 4 As 28/2010. Tehdy z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku neobstálo toto určení: „*na silnici I.*

třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek“, u něhož Nejvyšší správní soud konstatoval, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

[21] V určení místa spáchání přestupku II ve vymezeném skutku ve výroku správního rozhodnutí v nynější věci a ve věci řešené pod sp. zn. 4 As 28/2010 není podstatnějších rozdílů. Při určení „*vozovka pozemní komunikace Folmavské ulice*“ není zjistitelné, kde přesně mělo k přestupku II dojít. V rozhodnutí sp. zn. 4 As 28/2010 bylo rovněž konstatováno, že konkretizace místa přestupku má být obsažena již ve výrokové části a nikoliv až v jeho odůvodnění. Z toho důvodu je nutné odmítnout závěr krajského soudu, který považoval vymezení skutku ve výroku za dostatečné, jelikož z následného odůvodnění vyplývají detaily místa spáchání přestupku II.

[22] Stěžovatel dále namítá, že nebylo prokázáno, že by v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Této námitce je nutné také přisvědčit. Nelze se ztotožnit se závěrem krajského soudu, že z důvodu nekonkrétnosti skutkového tvrzení ze strany stěžovatele nevznikla správním orgánům povinnost prokazovat existenci nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku. V řízení o přestupcích platí, že správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Vina obviněného musí být prokázána nade vší pochybnost.

[23] Stěžovatel po celé správní řízení tvrdil, že ulice Folmavská je pozemní komunikací, kde je místnou úpravou stanovena maximální rychlost na 70 km/h. Žalovaný uvedl, že stěžovatel se dopustil protiprávního jednání v uzavřené obci, kde je zákonem stanovena rychlost 50 km/h, z listinných podkladů jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel protiprávního jednání dopustil v místě, kde je zákonem stanovena rychlost 50 km/h. Nejedná se o úsek, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena svislým dopravním značením. Vypořádání této námítky ze strany správních orgánů považuje Nejvyšší správní soud za nedostatečné a nepřezkoumatelné. To, že stěžovatel jel rychlostí 62 km/h v uzavřené obci ještě automaticky neznamená, že se dopustil přestupku, protože § 18 odst. 7 umožňuje nejvyšší dovolenou rychlost zvýšit místní úpravou o maximálně 30 km/h. Pokud se navíc jedná o dvoupruhovou pozemní komunikaci v každém směru v délce cca 2 km, pak není neobvyklé v některých úsecích takového typu pozemní komunikace zvýšit v příměstských oblastech místní úpravou nejvyšší dovolenou rychlost i na tvrzených 70 km/h. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, jestli na ulici Folmavská je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h v celé délce, nebo pouze v úseku, kde byl změřen stěžovatel.

[24] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že otázku nejvyšší povolené rychlosti v určitém úseku by nebyly povinny správní orgány zkoumat, jestliže by bylo zřejmé, že se jedná o přestupek např. v menší obci, kde bude nesporné, že nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/h. Nicméně v projednávaném případě zůstává otázkou, jaká je nejvyšší povolená rychlost na ulici Folmavská v Plzni, resp. na úseku, kde byl stěžovatel změřen.

[25] Přestože se žalovaný v odůvodnění neustále odvolává na listinné podklady obsažené ve správním spisu, podklady, z nichž by nejvyšší povolená rychlost na ulici Folmavská jednoznačně vyplývala, ve spisu založeny nejsou. Zasahující policisté ve svědeckých výpovědích o nejvyšší dovolené rychlosti mlčí, fotodokumentace tuto skutečnost nepotvrzuje, oznámení o přestupku ze dne 6. 2. 2013 sepsané na místě zakročujícími policisty

pokračování

sice hovoří o nejvyšší dovolené rychlosti, avšak nekonkretizuje místo přestupku, které vymezuje jako „*ulice Folmavská ve směru jízdy do centra města*“.

[26] Co se týče naplnění materiální stránky přestupku II, tak lze konstatovat, že pokud by bylo prokázáno, že nejvyšší dovolená rychlost v místě přestupku je 50 km/h, tak je za daných okolností překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 12 km/h pro naplnění materiální stránky přestupku dostačující. Přestupek II se stal v 12:42 hod., tedy nikoliv v době sníženého provozu, na jedné z hlavních příjezdových komunikací do města, kde se v blízkosti nachází přechod pro chodce a zastávka městské hromadné dopravy. Překročení rychlosti o 12 km/h nelze považovat za bagatelní. Stěžovatel by při takovém překročení rychlosti v této oblasti nemohl bezpečně reagovat na nepředpokládané situace, a tím by mohl ohrozit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní. Z rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 10/2008 vyplývá, že „*pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*“. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry v otázce stanovení přesné hranice naměřené rychlosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené zdejší soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s., věc však tomuto soudu nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně rozhodl

dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Věc tak byla

vrácena přímo žalovanému k dalšímu řízení, a to na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. Již před krajským soudem totiž byly důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[28] V dalším řízení je žalovaný vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[29] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení

o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[30] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že stěžovatel měl ve věci plný úspěch. V

takovém případě mu je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem. Celkové náklady řízení jsou přitom tvořeny náklady řízení před krajským soudem a náklady řízení před Nejvyšším správním soudem.

[31] Náklady řízení před krajským soudem jsou tvořeny odměnou zástupce stěžovatele za tři úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a za dva úkony spočívající v podání žaloby a repliky na vyjádření žalovaného k žalobě, jakožto dvou písemných podání nebo návrhu ve věci samé. Za každý z těchto úkonů náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro projednávanou věc; dále jen „advokátní tarif“] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy 10 200 Kč za tři úkony právní služby. Součástí nákladů řízení před krajským soudem je též zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

[32] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, jímž je podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tato odměna se zvyšuje o 300 Kč, což představuje náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří též soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

[33] Zástupce stěžovatele doložil, že je plátce daně z přidané hodnoty, dle § 57 odst. 2 s. ř. s. tak mezi náklady řízení patří rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad dle § 35 odst. 2 s. ř. s. V daném případě jde o částku 2 856 Kč (jakožto 21 % z částky 13 600 Kč, což je odměna advokáta za čtyři úkony právní služby včetně paušální náhrady hotových výdajů spojených s těmito úkony).

[34] Ve svém souhrnu tak náklady řízení představují částku 24 456 Kč ($4 \times 3\,100\text{ Kč} + 4 \times 300\text{ Kč} + 2\,856\text{ Kč} + 3\,000\text{ Kč} + 5\,000\text{ Kč}$), kterou je žalovaný povinen uhradit stěžovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Roberta Vargy, advokáta se sídlem Vlastina 23, Plzeň, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu